

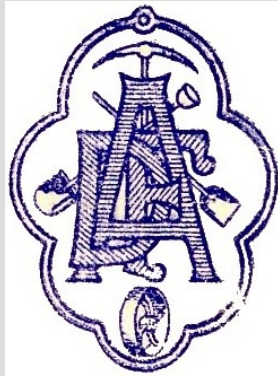
SANGE VED

DANSK ARBEJDSMANDSFORBUNDS

Vejen Afdelings

50-AARS JUBILÆUM

DEN 18. FEBRUAR 1950

Som; Langt højere Bjerge.

Han svinger sin Hue og synger en Sang
og bringer Humør med i Laget,
en Arbejdets Ridder han er, og hans Rang
er vundet med Hæder i Slaget,
for Arbejdet adler, det ved han bestemt,
hvorfor skal en Arbejdsmand saa blive glemt.

Det groveste Brød og det tungeste Tryk,
den laveste Løn blandt de lave,
en trælbunden Tanke, en krumbøjet Ryg,
som oftest en sultende Mave,
en Mand under Aaget, en Sjæl uden Tro,
den fattigste Stamgæst i Knejpe og Kro.

Saa var det. Da hørtes et Samlingssignal,
han kastede Hakken og lytted;
saa stemmed han Ryggen mod Kvide og Kval,
og Næven til Kampen han knytted;
men gav den til Haandslag, hvor Vennerne stod,
og følte det voksed, hans higende Mod.

Han svinger sin Hue og synger en Sang,
han drager sig Sejre i Minde,
er Vejen end tornefuld, Kampen saa lang,
der er vel langt mere at vinde,
før Arbejdets Ret er en hævdvunden Sag,
men vi er en Magt under Samvirkets Flag.

A. C. Meyer

Melodi; Som en rejselysten Flaade.

Et halvt hundred' Aar er svundet
siden vor Forenings Start.
Vi har stadig fremad vunden
med en jævn og sindig Fart.
Vi gik frem fra Aar til Aar
imod stadig bedre Kaar
under Enheds Mærke.
Sammenholdet gjorde stærk,
fælles var vi om vort Værk.
Samlet var vi stærke.

Arbejdsmænd fra Byggepladsen
og fra Ager og Fabrik,
I var Mænd af Arbejdsklassen,
under samme Tryk I gik.
Mosedynd og Agermuld
skabte I til Samfundsguld,
medens Solen brænder.
Støt I ved Maskinen stod,
Kapitalens Overflod kom fra Eders Hænder.

Arbejdsmandens stærke Kræfter
brugtes til vort Samfunds Slid.
Lønnen var vel knap derefter.
Fik I Tak for Eders Flid?
Ret til Plads ved Samfundsbord,
slog man hen med kønne Ord,
som ej fyldte meget.
Frihed, Ret og Men'skeværd,
blev kun skabt ved Eders Færd.
Værket var jert eget.

Arbejdsmænd fra Hus og Hytte
kan I øjne Vejen frem?
Hvem skal Eders Ret beskytte,
hvem skal værne Fag og Hjem?
Egen Styrke, øget Magt,
mere Viden, enig Takt
skal jer fremad bære.
Arbejdsmænd fra nær og fjærn,
jer Forening er et Værn,
som I højt skal ære.

Eders eget Hus I bygger
som Symbol paa Fremskridts Aand.
Eders Stand I her betrygger
ved et mangestrengt Baand.
Arbejdsmænd, I er en Hær,
værn da om jer Bygning der,
I har Kræfter stærke.
I kan værne eders Ret
ved at samles under et
fælles Bannermærke.

Til Fru Arbejdsmandinden.

Melodi: Kathinka, Kathinka.

Hver Arbejdsmands Frue er mødt her i Dag,
for hun skal med Fatter til Festen.
Hun pressed' hans Bukser og børsted' hans Bag
og syed en Knap fast i Vesten.
Og derfor blev hun som vor Gæst inviter't,
hun sidder ved Bordet og er lidt genert,
men fint er hun pyntet og Haaret friser't,
for hun er jo dog Hædersgæsten.

Se, Mutter hun passer sin Arbejdsmands Hjem
og sysler i Stuen der inde.
Naar Fatter kom hjem, fik hun Maden sat frem,
for ham stod hun altid paa Pinde.
Hun fødte hans Unger, og passed de smaa,
hun lærte dem baade at snakke og gaa.
Ja, uden vor Mutter gik al Ting istaa,
for hun er den herligste Kvinde.

Slap Arbejdet op, og vor Fatter drev om,
blev Pengene devalueret,
saa kunde det hænde, at Krybben blev tom,
og Mutter blev noget chokeret.
Men sjælden vor Mutter blev sur eller stram,
det nytted dog intet at skænde paa ham,
og det var i Grunden da ogsaa en Skam,
for saa var vor Fatter leveret.

Gik Arbejdet atter sin rolige Gang,
saa hed det nok: paa'en med Luffen!
Da kunde det hænde, hun kvidred en Sang,
for nu var der Penge i Skuffen.
Saa kunde det ske, at de gik til en Fest,
og nu kunde de invitere en Gæst,
det hjemlige Liv gik igen allerbedst,
for nu var de atter ved Muffen.

Vor Arbejdsmandskone vi værdsætter højt,
i hende vi stadig væk skudt er,
og enten vi havde det godt eller sløjt,
fandt vi altid Trøst hos vor Mutter.
Og Hjemmet og Børnene sammen os bandt,
vi tipsede sammen, skønt aldrig vi vandt.
Vi vandrede sammen, mens Aarene svandt.
Vor Tak, og din Skaal, lille Mutter!